

לו, שפכתוב והנה רחל בתו באה עם הצאן.

בא ראה מה פתוב, ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה. וכי מה דעתו של יעקב שלא אמר עשרה ירחים או שנה אחת, אלא שבע שנים למה? אלא יעקב עשה בחכמה, כדאי שלא יאמרו שבשביל התשוקה של יפיה של רחל עשה, אלא בשביל החכמה, שהלכנה בת שבע שנים היא, וכל שבע השנים העליונות שורות היו על יעקב טרם נשא את רחל לשבת עמה פראוי, שהרי יעקב נטל את כלם בראשונה, ואחר כך בא אליה, כדי להמצא הוא שמים והיא ארץ.

וסוד הדבר - ויהיו בעיניו כימים אחדים. מה זה כימים אחדים? אלא כל שבע השנים שקל אותם בעיניו פאותם עליונים, שהם אחדים ולא נפרדים, וכלם אחד, שנקשרים זה עם זה. באהבתו אתה, להיות כדגמה העליונה.

בא ראה שאפלו לכן רמז לו באותם השבע ולא ידע מה אמר. שפתח ואמר טוב, שפכתוב טוב תתי וגוי. אמר רבי אבא, כך זה ודאי, עבד שבע שנים להזדוג עם שמיטה. אמר רבי אלעזר, בא ראה, בכל מקום היוכל סתום, שלא התגלה, והשמיטה התגלתה. בא ראה, בשעה שיעקב עבד שבע שנים ראשונות, יצא קול ואמר: יעקב, פתוב מן העולם ועד העולם. העולם הנסתר שלמעלה היוכל, משם הראשית. שאלו שהם נסתרים, שלא התגלה להם, הם מן היוכל. משום כך נסתמו מיעקב שלא ידע, שחשב שהרי הם מן השמיטה, וכדי שיעשה ראשית מן העולם שלמעלה

רעין אמרו ליה, דכתיב, (בראשית כט) והנה רחל בתו באה עם הצאן.

הא חזי, מה כתיב, ויאמר (בראשית כט) אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה, וכי מה דעתיה דיעקב דלא קאמר עשר ירחין או שתא חדא, אלא שבע שנים אמאי. אלא יעקב בחכמתא עבד. בגין דלא יימרון, דבגין תיאובתא דשפירו דרחל עבד, אלא בגין חכמתא, דסיגרא בת שבע שנין היא. וכלהו שבע שנין עלאין, שרו עליה דיעקב עד לא נסיב לה לרחל למיתב גבה פדקא יאות. דהא יעקב נטל פלהו בקדמיתא, ולבתר אתא לגבה, בגין לאשתפחא איהו שמים, ואיהי ארץ.

ורזא דמלה, ויהיו בעיניו כימים אחדים, מאי כימים אחדים, אלא, פלהו שבע שנין שקיל לון בעינוי, פאינון עלאין. דאינון אחדין דלא מתפרשאן, וכלהו חד, דמתקשרן דא בדא. באהבתו אותה, לאשתפחא כגוונא עלאה.

הא חזי, דאפילו לכן רמז ליה באינון שבע, ולא ידע מאי קאמר, דפתח ואמר טוב, דכתיב, (בראשית כט) טוב תתי וגוי. אמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, פלח שבע שנין, לאזדוגא בשמיטה. אמר רבי אלעזר, תא חזי, בכל אתר יוכלא סתים דלא אתגליא ושמיטה אתגליא.

הא חזי, בשעתא דיעקב פלח שבע שנין קדמאין, נפקא קלא ואמר, יעקב, (תהלים) מן העולם ועד העולם פתיב, עולם סתים דלעילא יוכלא מתמן שירותא. דאלין דאינון סתימין, דלא אתגליא לון מן יוכלא אינון. בגין כך אסתמו מיעקב, דלא ידע, דחשב דהא מן שמיטה אינון.